

Endelig vil jeg vende mig til det indsatsområde, der vedrører sammenhæng mellem arbejdsliv og familieliv. Regeringens forslag om en et-årig barselsorlov har stået noget for skud her i debatten i dag. Der kan bestemt også rejses kritik af det forslag, men vi mener sådan set alligevel fra Kristeligt Folkepartis side, at det samlet set bestemt er et fremskridt, der er taget her.

Vi er med på at se positivt på ministerens forslag om at overveje en barselfond, både for at sikre, at det bliver lige attraktivt for mænd og kvinder, fædre og mødre, at tage barselsorlov, men selvfølgelig også for at udligne de udgifter, der kan komme for forskellige virksomhedstyper. Det springende punkt i denne sammenhæng bliver vel i virkeligheden, hvem der skal betale, og jeg tror, det er derfor, vi ikke er nået så meget videre i den debat. Men det er en debat, som vi fra Kristeligt Folkepartis side af både ligestillingsmæssige grunde – altså ligestilling mellem kønnene, mellem far og mor – og også for at sikre ligestilling mellem forskellige virksomhedstyper og arbejdsgivere gerne tager del i. Lad os se, om vi kan gøre nogle fremskridt på det område.

Så vil jeg også godt nævne deltidsarbejde i denne sammenhæng. Jeg har tidligere været inde i debat med fru Sophie Hæstorp Andersen om lige præcis dette punkt. Fru Hæstorp Andersen var bekymret for, at deltid skulle blive en tvang for kvinder, men hvis det ikke skal blive til tvang for kvinder, skal man netop gøre, som Kristeligt Folkeparti flere gange har foreslået, nemlig sikre, at deltid bliver en ret for småbørnsforældre gennem lovgivning, lige så vel som orlov er en ret. Det er den vej, som vi finder, man bliver nødt til at gå, hvis man netop vil sikre de frie valgmuligheder på området.

Lad mig til allersidst blot perifert nævne spørgsmålet om kvinder i den tredje verden og vore forpligtelser i et globalt perspektiv. Jeg beklager, at regeringens besparelser på ulandsbistanden i høj grad kommer til at ramme netop kvinder og børn, for kvinder og børn er i virkeligheden væsentlige for alle projekter, uanset om de har et specifikt kvindeperspektiv eller ej. Jeg vil næsten sige, at især kvinder er fundamentet for al udvikling i udviklingslandene som sådan, og derfor kan det ikke undgå at få negative følger.

Men tak for en i hovedsagen udmærket redagelse fra regeringens side, når vi taler om holdninger. Vi er spændt på opfølgningen.

Ministeren for ligestilling (Henriette Kjær):

Jeg vil starte med at takke for de mange engagerede, må man sige, og interessante synspunkter, der er kommet til udtryk i debatten. Det er dejligt at konstatere, at vi her i Folketinget er fælles om, at ligestilling er et vigtigt indsatsområde i det danske samfund.

Med sin perspektiv- og handlingsplan for ligestilling 2002 har regeringen sat en dagsorden for ligestillingen, der både er præget af kontinuitet og fornyelse. Blandt fornyelserne vil jeg især pege på det skærpede fokus på ligestillingens betydning for det enkelte menneske.

Regeringens overordnede mål med ligestillingspolitikken er at skabe lige muligheder for kvinder og mænd i det danske samfund, dvs. at sikre, at den enkelte kvinde og den enkelte mand får lige muligheder for at leve det liv, de gerne vil leve. Med lige muligheder mener jeg ikke bare lige muligheder på papiret og i lovgivningen – det er også noget af det, vi har diskuteret meget i dag – men også lige muligheder i virkelighedens verden.

I Danmark er vi med rette stolte over at have en lovgivning, der ikke gør forskel på kvinder og mænd, men erfaringen har vist, at en kønsneutral lovgivning ikke i sig selv skaber ligestilling. Kulturelle normer og traditioner gør, at kvinder og mænd ikke på alle områder har lige vilkår. F.eks. kan det være sværere for en kvinde at opnå en ledende position i politik eller erhvervsliv, end det kan være for en mand.

Målet med ligestillingspolitikken er dog ikke, at kvinder og mænd bliver ens eller vælger ens, men at de får samme forudsætninger for at vælge. Det, at kvinder og mænd vælger forskelligt, behøver ikke i sig selv at være et problem eller udtryk for manglende ligestilling, men jeg synes, debatten i dag godt nogle gange kunne bære præg af det. Derfor skelner regeringen i sin ligestillingspolitik mellem de forskelle, der blot er udtryk for, at kvinder og mænd har forskellige ønsker og behov, og de forskelle, der direkte skyldes ulighed mellem de to køns muligheder.

Kl. 12.25

Det er den sidste type forskelle, altså dem, der skyldes ulige vilkår, vi vil arbejde på at fjerne. Vi vil nedbryde de barrierer, der begrænser kvinders og mænds lige valgmuligheder, men vi vil ikke presse det enkelte menneske eller den enkelte familie til at foretage sig nogle bestemte valg, f.eks. med hensyn til hvordan familierne skal fordele barselsorloven mellem moren og faren. Vi går ud fra, at kvinder og mænd, der bor i